

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ"ז טבת תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים נא | דף הכולל: שבת קמח.
דף היומי בהלכה: מסעיף ד' עד סעיף י"א.
מוסר: אהבת חסד - ועתה נדבר אודות נחום אבלים' עד פרק ו' .
קנין חכמה הלימוד השבועי: 'כל המעלים עיניו' עד שער הזכירה 'השישית שיזכור אם יש בו'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

הסיפור המופלא על כריכת התפילין המיוחדת | "בשבוע שעבר, כשפתחתי את העיתון הוכיתי בהלם מוחלט" | רוצים להיות עקביים יותר? הרב פנחס ברייער בראיון מיוחד | 2059

על דא ועל הא

**רק דבר אחד עורר בי תקוה: העיניים שלו
היו פתוחות. התחלתי להסתכל בעיניים
שלו, ולעורר בליבי אהבה כלפיו**

צילום: משה מלרשטיין

הרב ישראל קליין, עם סיפור מיוחד של הגאון רבי עזריאל טאובר זצ"ל

כבן יחיד של הבורא עולם... הרגשתי איך רגשות האהבה והחמלה מתחילים למלא את ליבי.
והנה, אני ממשיך להרהר בדברים, ומביט חזק לתוך עיני הפתוחות. אחרי עשר דקות אורו עיניו, והוא פתח את פיו והתחיל לדבר: "מי אתה? ומדוע הגעת אלי?"
עניתי לו: אני יהודי, קוראים לי עזריאל ואני אוהב אותך... שמעתי שאתה איש חכם... הנה קח את הספר הזה, תעיין בו, תתקשר אלי מחר, ותאמר לי מה אה חושב על זה?"
למחרת מצלצל הטלפון ואותו יהודי על הקו: "כבוד הרב, אני לא במצב לעיין הרבה, אבל קראתי מחצית מהספר שכבדו השאיר אצלי, מאד התרשמתי מהדברים והחלטתי לחיות!"
סוף הסיפור היה, שאותו יהודי השתחרר מבית החולים, וברוך ה' הוא עבר תהליך של ריפוי והקים משפחה יפה.
והאמת, אמר הגאון רבי עזריאל שבכל פעם שבאים אלי יהודים להתייעץ בכל עניין, אני משתדל להכניס בליבי אהבה

סיפר מו"ר הגאון רבי עזריאל טאובר זצ"ל פעם ביקשו ממני לדבר עם יהודי, שעובר תקופה קשה, והוא מדוכא מאד...כך דיווחו לי. הוא לא רצה לשמוע לאף אחד וגם תרופות לא רצה לקחת.

ביקשו ממני להיפגש איתו.

לקחתי את ספרי 'ובחרת בחיים' שמדבר על ערך החיים, וקיוויתי שהדברים יפעלו על ליבו. כאשר הגעתי אליו, הבנתי שהמצב הרבה יותר חמור ממה שחשבתי. לא היה עם מי לדבר, ניסיתי לדבר על ליבו, אך הוא לא הניד עפעף. שום תגובה לא באה מכיוונו, הפנים שלו היו מאובנות, והיה נראה כמו...רח"ל.

רק דבר אחד עורר בי תקוה: העיניים שלו היו פתוחות. התחלתי להסתכל בעיניים שלו, ולעורר בליבי אהבה כלפיו. חשבתי: הרי הוא יהודי, והוא הבן של ה' חשבתי על הערך של נפש בישראל "כל המקיים נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם שלם", וה' אומר לחלל שבת ולעבור על כל המצוות, כדי לקיים את נפשו. הרי הוא

כל המלמדים עד כה לא הצליחו ללמד את הילד, כי הם הרגישו שהילד למטה, והם למעלה, משמים לארץ אין קשר, וממילא, לא היה לילד שום אפשרות לקלוט את דברי הרב.

כאשר אני התחלתי ללמוד עם הילד, וראיתי שהוא לא יודע א"ב, חשבתי לעצמי = גם אני לא יודע מדרש "אותיות דרבי עקיבא" לעומק... כמו שאני צריך את ה' לפתוח את הלב שלי, גם הילד צריך את ה' לפתוח את ליבו. אני צריך את ה' בדיוק כמו שילד צריך את ה'... התורה היא נצחית, אין סוף לידיעת התורה, וגם אני חסר הרבה ... בעצם, אני והילד באותה דרגה...כאשר התייחסתי לילד באהבה ובחביבו, נפתח מוחו של הילד להבין ולהשכיל.

הגישה הזו יסודה ומקורה ממאמר חז"ל כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם.

(מתוך מאמר נרחב של הרב ישראל קליין 'שלהבת' ויגש תשפ"א)

גדולה אליהם, ואף שלפעמים מספרים לי דברים שקשה לי לקבל, ואני רוצה לחשוב, מה פתאום הם עשו את זה? איזו דרך חיים זו? אבל, אם אני רוצה שהם יקבלו את דברי, מוכרח אני לקבל את דבריהם! מהרהר אני במעלת יהודי באשר הוא, וכך שומע את הסיפור...

סיפור דומה מסופר על בעל ה"חידושי הרי"ם" מגור. היה בזמנו ילד, שרצה בכל ליבו ללמוד ולא הצלח. אפילו את אותיות הא"ב הוא לא ידע. שום מלמד לא הצליח לקדם אותו בלימוד. כאשר בגר, הגיע לישיבה של בעל החידושי הרי"ם בוורשה. הרבי קיבל אותו בסבר פנים יפות, וקרא למלמד וביקש שיפקח עליו עין ויראה אי אפשר לקדם אותו בלימוד. הבחור התפתח ועלה עד שהדבר היה לפלא בעיני כל רואיו. שאלו את בעל ה"חידושי הרי"ם", כיצד הצלחת לפתח את לב הילד, והוא ענה:

הסיפור היומי

בדקתי כבר כל-כך הרבה יהודים שמניחים תפלין, ואף אחד לא כורך כמוני. אבל הנה עוד אחד - בוא נראה איך הוא כורך את הרצועות - ונחליט

הסיפור המופלא על כריכת התפלין המיוחדת

באותה תקופה כבר עסקתי בתחום הסתם, וזה רק חיזק את העמדה שלי שמדובר פה בטעות.

אגב, זה קרה כאשר מלאו 13 שנה לבר-המצווה שלי. היית אברך בן 26 באותה תקופה למדתי בכולל 'נר משה' בירושלים, והתפללתי מידי בוקר בישיבת 'פרשבורג'. את התפלין הייתי מניח ב'אוצר הספרים' סמוך לבית-מדרש.

באותו בוקר נכנסתי לשם עם החלטה לשנות את כריכת הרצועות. בדיוק נכנס אחרי בחור חסידי צעיר שהיה ניכר עליו שזה עתה חגג בר-מצווה. האוצר הספרים של הוא די גדול, אבל הבחור החליט להניח תפלין לידי.

למרות החלטתי לשנות את צורת כריכת הרצועות כנראה שעדיין היה לי קצת קשה לשנות ממנהג אבותי, ואמרתי לעצמי: בדקתי כבר כל-כך הרבה יהודים שמניחים תפלין, ואף אחד לא כרך כמוני. אבל הנה עוד אחד שמניח תפלין - בוא נראה איך הוא כורך את הרצועות - ונחליט!
ומה נראה לכם שקרה?

למעשה

הבחור סיים את הכריכות על היד, גלגל את הרצועה על אצבע האמה ו... כרך את שלוש האצבעות יחדיו!!!
אם יודעים מה עשיתי באותו רגע? הרמתי את הראש לכיוון

הרה"ג רבי ראובן מנדלוביץ שליט"א הנו מומחה לסת"ם, אבל יש לו גם סיפור אישי - אף הוא מתחום הסת"ם.

נולדתי בניו-יורק, ולקראת הבר-מצווה לימד אותי אבי איך להניח תפלין. את כריכת הרצועות על אצבעות היד הוא לימד כך: על אצבע ה'אמה' [האצבע הגדולה ביותר] כורכים אחת למעלה ושתיים למטה, ואחר-כך כורכים יחדיו את כל שלוש האצבעות האמצעיות של היד [אצבע, 'אמה' ו'קמיצה'].

מהר מאוד שמתי לב שאף אחד לא כורך כך את הרצועות. לא התעמקתי בנושא מידי יום, אב כשהתפללתי ב'שטיבלאך' הייתי מעיף מבט על אצבעות המתפללים ומעולם לא מצאתי מישהו שנוהג כך.

עם הזמן נפל לי שאולי אני עצמי הטועה, וגם המשפחה שלי לא נוהגת כך... אבל לא. אבא שלי והאחים שלי כולם כורכים בצורה הזו. למה? זה מנהג-המשפחה.

אבל בשלב מסוים אמרתי לעצמי: זה כנראה לא 'מנהג' אלא 'טעות'. הרי לא יתכן שבמשך כל השנים לא מצאתי אחד שנוהג כך!

בגיל 17 הגעתי ללמוד בארץ, וגם פה לא מצאתי אף אחד... נישאתי והמשכתי ללמוד בכולל ויום אחד אמרתי לעצמי: זהו. עד כאן! ממחר אני מפסיק לכרוך את הרצועות על שלוש האצבעות יחדיו!

מעלה ואמרת: "ריבונו של עולם; דיברת איתי. קיבלתי את המסר. תודה-רבה!"

ליותר לא נזקקתי. אפילו לא שאלתי את הבחור מיהו ומה מנהגו. ניגשתי להניח תפלין דיוק כפי שהנחתי יום לפני, ובדיוק כמו שאבותיי הניחו...

כאשר נשאל הרב מנדלוביץ - 'וכי זה פשט כך, שהשם-יתברך מדבר עם אנשים? הוא מחייך ועונה: "לא יודע. אני לא אדם-גדול. מה קורה עם אחרים אינני יודע. אבל אתי הוא כנראה 'דיבר'. זה

לא קרה לי לפני המקרה ההוא - וגם לא אחריו..." אפילו: חלפו עוד שנים, והרב מנדלוביץ הבחין בבית המדרש שם הוא שקד על תלמודו - 'בית תפילה' בבית שמש - בספר שמציג תמונות של כ-27 מנהגים שונים בכריכת התפילין. אחד מהם הציג את המנהג לכרוך את כל שלוש האצבעות יחדיו כמנהג "ויזניץ מונסי"...

אין לו מושג איך הגיע המנהג למשפחתו - שאיננה קשורה לוויזניץ מונסי - אבל מה זה משנה לו אתו הקב"ה דיבר ישירות!... (ישראל למבורגר מוסף שבת קודש ויחי תשפ"א)

טעימה מגיליון 'לקראת שבת'

"חזרתי הביתה מבית הכנסת", הוא סיפר, "שרתי 'שלום עליכם' קידשתי על היין, נטלנו ידיים בצעתי את החלות, אכלנו סלטים, דגים, מרק, רולדת בקר, ולסיום אכלנו קומפוט כקינוח..."

הרב פנחס ברייער משיב למי שרוצה לקבוע עיתים לתורה, אבל מתקשה לעשות זאת באופן יומיומי

קומפוט כקינוח..."

ואיך נראתה הסעודה בליל השבת הקודמת? הוא סיפר לי בקצרה את סדר השתלשלות האירועים: 'שלום עליכם', קידוש, נטילת ידיים, חלות, סלטים, דגים, מרק, עוף, ולסיום גלידה כקינוח.

והשבת שקדמה לה? הוא נדרש להתאמץ קצת כדי להיזכר וסיפר: 'שלום עליכם', קידוש, נטילת ידיים, חלות, סלטים, דגים, מרק, שניצל עוף ולסיום קילף תפוחים וחילק לילדים במקום קינוח.

אחרי ששמעתי הכל, שאלתי אותו את השאלה האמיתית: "הסבר לי ידידי והאר את עיני, למה קידוש אתה עושה כל שבת, חלות אוכלים כל שבת, דגים יש כל שבת וגם סלטים, ואפילו מנת עוף או בשר לא נעדרת אף פעם מהשולחן, ולעומת זאת הקינוח לא כל כך יציב בביתכם. פעם יש קינוח ופעם לא, פעם יש גלידה על השולחן ופעם קומפוט..."

החבר הסתכל עלי בחוסר הבנה? "לא הבנתי, אתה רוצה שנאכל בלי לקדש על היין? איך אפשר? או מה? שלא נאכל דגים בשבת? באמת... ובלי סלטים איך אפשר לשבוע, שנאכל חלה ככה בלי שום דבר ללפת את הפת? אבל קינוח זה לא דבר הכרחי לסעודה. לא חייבים קינוח, ואם רוצים מאוד אפשר להסתפק בתפוח או תפוז, מי החליט שחייבים לאכול דווקא קומפוט או גלידה?"

"עכשיו כבר יכולתי לענות על שאלתו הראשונה", מסביר הרב ברייער... "ידידי היקר, ישמעו אוזניך מה שפיק מדבר..." "אתה לא מפספס אף פעם את מה שחשוב, את מה שנמצא ברשימת המטלות ה'קשיחות' לא תחמיץ ולא תשכח ולא תדלג

יעקב א. לוסיגמג

"אחד מחברי", מספר המחנך הנודע הרב פנחס ברייער, "שפך בפני את לבו, וסיפר לי שהוא מאוד מאוד רוצה לקבוע עיתים לתורה, ויש לו שאיפה לסיים את הש"ס בלימוד 'דף היומי' ואת המשנה ברורה בסיום 'דף היומי בהלכה' וכן רצונו ללמוד קצת מוסר כל יום ועוד.

"אבל יש לו בעיה מאוד גדולה, לאותו חבר. הוא לא אדם עקבי, ולכן קשה לו מאוד לעמוד באתגרים שקיבל על עצמו, ולמלא אחר החלטותיו לאורך זמן.

"רק התחלתי ללמוד מסכת חדשה, ויומיים אחר כך אחי התארס", הוא מספר, "היינו צריכים לעזור בהכנות לווארט, אחר כך היו צריכים לקנות מתנות והייתי צריך לקחת את אמא שלי לסיבוב בין חנויות, בין לבין היתה לי אסיפת הורים בתלמוד התורה של הילדים, ופגישת עבודה חשובה מאוד בערב אחר, וכך בעצם נוצר מצב שהפסדתי כמה וכמה דפים כבר בחודש הראשון, מה שכמובן הוציא לי את כל החשק וגרם לי לעצור את הכל ולחכות לתחילתה של המסכת הבאה..."

"כך הוסיף הידיד לספר לי סיפורים רבים נוספים אודות קביעת עיתים לתורה שקבע בעבר, ושכל פעם לא הצליח לעמוד בכך אפילו לא שבועיים.

"שאלתו בפיו, אם יש לי בשבילו עצה ורעיון, איך לשנות את המצב, ולתת לו כח לעמוד בקבלות הטובות שלו לאורך זמן.

"בתגובה ביקשתי ממנו שיתאר כיצד נראה שולחן השבת בביתו בליל השבת האחרונה. "חזרתי הביתה מבית הכנסת", הוא סיפר, "שרתי 'שלום עליכם' קידשתי על היין, נטלנו ידיים בצעתי את החלות, אכלנו סלטים, דגים, מרק, רולדת בקר, ולסיום אכלנו

העיתים שלך, ואם תתקיים מסיבת התנאים של אחיך, שאתה לא יכול להיעדר ממנה, אתה כבר תמצא את הדרך לשלב, אולי תביא איתך גמרא קטנה ותשב בצד ותלמד או שתקדים את שעת הלימוד וכדו', אבל בוודאי שלא תדלג על יום של לימוד. "זה הכל עניין של קטגוריה, וככל שהקבלה שלך נכנסת עמוק יותר לצד של המשימות הקשיחות, כך היא תחזיק מעמד זמן רב יותר בעזרת ה'".

(מתוך מאמר נרחב שיופיע א"ה ב'לקראת שבת')

לקבלת גישה לתכני חינוך שידורים חיים והרצאות של הרב פנחס ברייער הי"ו ניתן ללחוץ כאן

על שום מטלה אף פעם. כי אי אפשר שולחן שבת בלי לקדש על היין, לכן לא משנה מה יקרה לעולם לא תשכח לקנות יין לשבת וגם אם קרה ששכחת לא תיגש לסעודה בלי לנסות להשיג בקבוק יין או מיץ ענבים מהשכנים וכדו'.

"אבל יש גם את הרשימה הגמישה, עם המטלות והיעדים הגמישים. שם רשומים הדברים שאתה רוצה לעשות, אבל לא חייב לעשות.

"השאלה היא אם לימוד התורה שלך נכנס בקטגוריה של החלק הגמיש או זו של החלק הקשיח, אם תחליט בהחלטה גמורה שזה בחלק הקשיח, שום דבר לא יזיז אותך מקביעת

קול העם

בשבוע שעבר, כשפתחתי את העיתון הוכיתי בהלם מוחלט. פנים מוכרות הביטו אלי מהעמוד הראשון

יוסף גולדמן מספר על המפגש שלו עם ר' שמואל גוטפריד ז"ל

מיידית את השיחה.

אותו יהודי קיים בעצמו באופן המעשי והמהודר ביותר את דברי עקביא בן מהללאל, שענה לבי"ד שביקשו למנותו לאב בית הדין וחשש להיכשל במחלוקת: "מוטב לי להיקרא שוטה כל ימי, ולא לעשות שעה אחת רשע לפני המקום".

תוך מספר שניות התפזרנו כל אחד לדרכו באי נעימות. אבל המחשבות המשיכו ללוות אותי. מעולם לא נכחתי בתגובה כה נחרצת לחשש לשון הרע המתגלגל תוך כדי שיחה. התגובה של אותו יהודי, המחישה עבורי בצורה חדה את חומר הענין והותירה בי זיכרון בלתי נשכח. למעשה, בעקבות אותו מעשה רציתי לברר אצל אותו יהודי מי הוא אותו אלמוני, אבל העדפתי שלא לעשות זאת כדי לא להעלות שוב את התקרית הלא-נעימה.

ביום שישי שעבר, שוב אותו אדם הביט בי מעל דפי העיתון והבנתי שאותו אדם, שאך לפני כמה חודשים העביר אותי שיעור בלתי-נשכח בהקפדה על הלכות לשון הרע, הסתלק במפתיע. התמונה שלו העבירה בי צמרמורת. זה היה שוב אותו מבט פשוט ותקיף.

מבט שילוה אותי כל חיי. תמונה של יהודי שדי כדי להסתכל בה כדי להיזכר בעוון החמור של לשון הרע על יהודי אחר.

(המבשר פרשת ויחי י"ז בטבת תשפ"א)

"מוטב לי להיקרא שוטה כל ימי, ולא לעשות שעה אחת רשע לפני המקום" (עדיית פרק ה' משנה ו')

בשבוע שעבר, בוקר אחד כשפתחתי את העיתון הוכיתי בהלם מוחלט. פנים מוכרות הביטו אלי מהעמוד הראשון, מתחת לכותרת היה רשום, "הרה"ח ר' שמואל גוטפריד ז"ל". למעשה, הכרתי את פניו של היהודי בתמונה, אבל את שמו לא ידעתי. אמנם שמעתי במהלך השבוע שעבר שנפטר יהודי חשוב בשם ר' שמואל גוטפריד, אבל לא דמיינתי שאני מכיר את היהודי הזה היטב.

לפני כחצי שנה, נקלעתי למפגש אקראי במקום פלוני עם אדם פלוני ושוחחנו על דא ועל הא. אותו יהודי המתין לפגוש את ר' שמואל גוטפריד, וכשהגיע המשכנו לשוחח שלושתנו. מפה לשם, הדברים התגלגלו לשיח סביב סערה זוטא שהתחוללה בקהילה פלונית. במהלך השיחה, התעוררה סקרנותו של ידידי בנוגע לאחד האישים המעורבים בענין, וניסה לברר זאת האלמוני ששוחח איתי ועם ידידי, לקח צעד אחורה, גווני פניו השתנו. "אתה רוצה לשמוע ממני לשונוהרע ('לשון הרע')? את זה אני לא יכול לספק לך. מבחינתי אפשר לסיים את השיחה כעת". התקיפות שבה נאמרו הדברים, הוכיחה לי עד כמה מבחינתו מדובר בקו אדום בוהק של איסור תורה חמור, ושיש לבלום

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

האבא מתקשר לכל אחד מהם ואומר: בוא אלי, אני רוצה לתת לך מתנה מיוחדת

רבי שלום ארוז שליט"א על אמונה ותפילה

עמד במשך שעות והתפלל. אז איפה כאן חוסר האמונה?
נקדים על פי דבריו של רבי נחמן שלימד זכות על אלה
החולקים עליו ואמר: הם לא חולקים עלי, הם מציירים לעצמם
דמות דמיונית מלאה רוע ועליה הם חולקים. גם אני מסכים שעל
דמות רעה כזאת צריכים לחלוק, אבל זה לא אני. אם היו יודעים
מי אני באמת לא היו חולקים עלי.

כך הוא בענין האמונה. להאמין בה' זה אומר להאמין במידות
של ה'.

אין הכוונה לצייר לעצמך דמות דמיונית שיש לה מידות של
כעס ואכזריות ובה להאמין. זו לא אמונה בה', זו אמונה רעה
וכוזבת באל אחר.

זה ממש כמו הבן שהתחיל לחשוב מחשבות שקריות על אבא
שלו והמחשבות השקריות האלה הובילו אותו לכעס על האבא
ולתסכול מהדרך ולבסוף התייאש לגמרי חזר לביתו, ציער את
אביו והפסיד הכל.

לכן זה חשוב מאוד לדעת שלהאמין בה' זה אומר להאמין שה'
אוהב אותך ורוצה לתת לך ולהאמין שצר לו כשהוא עוד לא נתן
לך. אם אתה מאמין בזה, אתה מבין שהתפילות שלך הן ממש רצון
ה'. כי כל רצונו הוא לתת לך, והתפילות שלך הן הדרך שלך להגיע
אליו ולעזור לבורא כביכול להוציא את רצונו מהכוח אל הפועל.
אתה מאמין שמה שהכי ישמח את הבורא זה לתת. אתה מתפלל
כדי למנוע צער מהבורא. זו ממש תפילה על ה' ולא על עצמך.

ואם אתה חזק באמונה הזאת לא ייכנס לך שום פקפוק בדרך,
שום מחשבה שלא רוצים לתת לך. ולכן בוודאי לא שייך שתתייאש
או שתישבר כי אתה מרגיש שאתה מתקדם בכל תפילה ותפילה
אל היעד. אתה מתקדם ובונה עוד ועוד כלים בכל בקשה שלך.
כשברור לך שאבא רוצה לתת לך מתנה, אתה תוכל לנסוע שעות
וגם ימים ושנים ולא תפסיק לעולם.

אבל אם אתה לא חזק באמונה שה' אוהב אותך, ואתה
למעשה חושד בה' שהוא שונא אותך או שסתם מתעלל בך ומונע
ממך דברים כי הוא לא באמת רוצה לתת לך.

אז חוץ מזה שזו לא אמונה בה', אלא אמונה באל דמיוני
שאתה יצרת בדמיוןך, וחוץ מזה שאתה לא מתפלל לה' אלא
לאותו אל מומצא - חוץ מכל זה יש כאן עוד שתי בעיות יסודיות:
בעיה ראשונה, התפילות שלך הן לא תפילות אלא טרוניות
וטענות על ה' למה הוא לא רוצה לתת לך את מה שאתה רוצה.

לצביקה היו שני בנים הוא השקיע בהם הרבה מאוד ונתן
להם הכל. יום אחד הוא החליט לתת להם סכום כסף גדול. הוא
מתקשר לכל אחד מהם ואומר לו: "בוא אלי, אני רוצה לתת לך
מתנה מיוחדת".

הבן הגדול והחכם נוסע לאבא. והדרך ארוכה, אבל זה לא
מעניין אותו. כל פסיעה מקרבת אותו אל האבא. כל פסיעה
מקרבת אותו אל המתנה, ויותר ממה שהוא רוצה את המתנה,
הוא פשוט רוצה לשמח את האבא. לכן כל רגע בדרך הארוכה רק
מגדיל לו את הגעגועים וההתרגשות.

אבל הבן השני והטיפש נוסע ואומר לעצמו "אני כבר נוסע
עשר דקות ועוד לא קיבלתי את המתנה, אולי אחזור הביתה...
אולי אבא בכלל לא רוצה לתת לי... אם הוא רוצה לתת לי אז למה
הוא לא מביא את המתנה עד אלי... כנראה הוא בכלל לא אוהב
אותי ולא רוצה לתת לי..."

כל רגע בדרך מורט לו את העצבים ומתסכל אותו, והוא לבסוף
הוא מתייאש וחוזר לביתו בלי המתנה ועוד כועס על האבא
שלדעתו החליט להתעלל בו בחינם.

ויותר ממה שהוא מפסיד בעצמו הוא מצער את האבא צער
משולש. דבר ראשון הוא מצטער מכך שהוא לא יכול להיטיב
לבנו, כי זה כל רצונו. דבר שני הוא מצטער מכך שהבן חושב עליו
כאלה מחשבות מטופשות ומעליבות על אביו שכל כך אוהב אותו.
ודבר שלישי הוא מצטער מכך שגידל ילד כל כך טיפש ואטום.

משל הזוי, נמשל מצוי

אמנם המשל הזה נשמע קצת הזוי, כי איפה אפשר למצוא בן
כל כך טיפש. אבל בנמשל הבן הטיפש הוא מראה של הרבה מאוד
אנשים. אפשר לומר של רוב האנשים לצערנו.

כל כך מצוי לשמוע אנשים שאומרים שהם כל כך מאוכזבים
ומיואשים מזה שהם מתפללים ולא נושעים, הם ממש נשברים
מזה וחושבים 'כמה התפללתי, מדוע תפילותי לא נענות...
'ההרגשה הרעה הזו יכולה להתלבש בכל מיני מחשבות: 'אני לא
ראוי', 'ה' לא אוהב אותי', 'ה' לא רוצה לתת לי', 'לא מגיע לי', 'אם
הוא רוצה לתת לי למה הוא לא נותן לי מיד' ועוד, אבל בפועל
הכול נובע מחוסר אמונה.

אבל תשאל, מדוע זה חוסר אמונה? הרי הוא כן מאמין בכוח
התפילה והוא כן מאמין שה' יכו ללתת לו, והראיה לכך שהוא

למה? כי התודה היא אמונה מוחלטת שבורא עולם אוהב אותך ואם עד היום הוא לא נותן לך משהו זה ברור לך ואתה מאמין באמונה שלימה שזה מתוך הכוונה העמוקה ביותר לטובתך. אבל אם אדם אומר תודה בשביל להיושע רק בגלל שהוא שמע שתודה היא סגולה - התודה שלו כולה שקר, כי הוא לא מתכוון לאף מילה. אז איך התודה תושיע אותו?

יוצא שבלי אמונה שלימה שה' אוהב אותך ורוצה לתת לך, האמונה היא לא אמונה, וגם התפילה והתודה אין להם שום כוח כפי שכבר למדנו בעבר של הכוח של התפילה והתודה הוא האמונה שבתפילה והאמונה שבתודה.

לכן בני ישראל היקרים, הגיע הזמן להפנים שהאמונה העמוקה והמוחלטת בכך שה' אוהב כל אחד ואחת מכם אהבת עולם בכל רגע ובכל מה שקורה אתכם בחיים - היא הבסיס והיסוד לאמונה לתפילה לשמחת חיים ולהצלחה אמיתית בחיים!

(מתוך העלון 'חוט של חסד' שמות תשפא)

אתה במלחמה ובוויכוח עם ה' זה רק מפריד ומנתן אותך מה'. אבל תפילה אמיתית היא חיבור עם ה', הרצון שלך ושל ה' הוא אחד, הוא רוצה לתת לך ורוצה שתתפלל ממש מתאוה לתפילותיך, ואתה רוצה לעשות לו נחת ולהרבות בתפילה כדי להתחבר אליו וכדי לעשות לו תענוג בזה שהוא יוכל לתת לך כמו שהוא רוצה. זה משהו אחר לגמרי.

בעיה שניה כל תפילה ותפילה שלך רק מייאשת אותך ורק מחזקת לך את ה"הבנה" שלך שה' בעצם שונא אותך. כי הנה התפללת תפילה נוספת ועדיין לא נושעת. כל תפילה רק מתסכלת אותך יותר.

וזה ברור שבמוקדם או במאוחר תעזוב את כל דרך התפילה, תתייאש, ומי יודע לאיזה מסקנות מעוותות ודרכים רעות אתה מסוגל להגיע.

"תודה" משקרת

ואותו דבר בענין התודה. למדנו שעל ידי התודה נושעים.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:
dirshu@dirshu.co.il

הפורחת בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

המחותן אינו אדם אמיד? - זה כלל לא אומר שהוא לא יעמוד בהתחייבותו

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

בהתחייבויותיו. ובפרט כשמדובר בבחור מופלג בתורה, שדורשים עבורו התחייבות כספית נכבדה. כיצד אם כן יש לנהוג באופנים אלו? החפץ חיים מציב כאן מספר תנאים: ראשית, שידע מעל לכל ספק שאכן כך הם פני הדברים: או שהוא מכיר את טבעו הרע, או שמכיר את גודל עניונו, או ששמע ממנו בפירוש שאינו מתכוון לעמוד בהתחייבויותיו. אך החפץ חיים מדגיש - שלא יחליט האדם בעצמו, שמשום שאינו מכיר את המחותן כאיש אמיד, מן

ההלכות הנלמדות היום במסגרת הלימוד היומי בספר 'חפץ חיים' (חלק הצירים סעיפים ח-ט) ממשיכות עדיין לעסוק בנושא השידוכים. רבנו הח"ח מעלה נידון מעניין: אדם שמכיר היטב את המחותן, ויודע כי להתחייבויותיו הכספיות אין כל בסיס. או משום שהוא מכירו כרמאי, או משום שהוא יודע את מצבו הכלכלי. נידון זה מצוי מאוד בעסק השידוכים, כאשר פעמים רבות צד מסוים מבקש לברר את חוסנו הכלכלי של הצד השני, והאם הוא עומד

אלא להוציא מהמחותן כל מה שהוא יכול, אבל אין עיקר השידוך תלוי בזה. ואם כן אסור לגלות לו, אלא אם תהיה מכך תועלת, שיוכל החתן לטכס עצות איך להוציא מהמחותן בטחונות על התחייבותו. מלבד זאת צריך שיהיו גם שאר התנאים הכלליים הנדרשים תמיד להיתר, אותם הזכרנו מספר פעמים בעבר.

הסתם לא יעמוד בהתחייבותו, "דהלא אנו רואים כמה פעמים שאנשים כאלו משלמין את התחייבותם יותר מן בעלי הבתים הגבוהים".

ותנאים נוספים: עליו לדעת שאילו היה החתן יודע מכך לא היה מתרצה בשידוך. שכן פעמים רבות מצוי שהחתן אינו מתכוון

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

'זכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית' - מה יקרה למי שלא יאמר?

פסחים דף נא

'זכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית' - מה יקרה למי שלא יאמר?

ומקשה, וכי רק משום שיאמרו מה נאכל יצווה השי"ת את ברכתו? הלא אדרבה אם לא ישאלו, הינם יותר מאמינים? מבאר הספורנו, שהמדובר הוא במי שדואג בשנה השישית כיצד יתפרנס, ואכן אילו לא היה דואג - היה מתפרנס בשביעית בדרך קלה יותר, לא על ידי ריבוי היבול בשנה השישית, אלא בדרך של 'ואכלתם לחמכם לשובע' (ויקרא כו ה), וכדברי רש"י שם 'אוכל קמעא ומתברך במעיו', ואז אין לו צורך בריבוי התבואה בשישית, ורק מי שבמדרגה פחותה יותר והוא שואל, הוא יקבל אמנם את ריבוי התבואה, אולם יצטרך לעמול בטיפול בו, ולשמור עליו שלא יתקלקל ולא ייגנב וכד', והוא עמל ויגע לחינם. סיים הגר"ח"פ: "עלינו להרגיל עצמנו לחיות באמונה פשוטה, בלי קושיות ושאלות, ואז נזכה להנהגה ניסית להתנהל בלי שום קושי".

(מגדלתו ומרוממתו)

הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל ראש ישיבת תורה אור, באמצע הבניה לשיבה, נוצר מצב שההוצאות היו רבות, והיה צורך לשלם לספקים ולקבלן וכסף אין. כשהתקרב היום - היו המקורבים והעובדים במתת, ושאלוהו שוב ושוב מה יהיה, אך הוא היה סמוך ובטוח שכשתגיע השעה - הכסף יגיע, ולא ניכר עליו שום לחץ...

יום קודם לכן נכנס למשרד הישיבה רבי אליעזר שוורץ, והביא איתו מעטפת כסף, ובה סכום כפול ממה שנדרש. עובדי המשרד, שנכנסו לרבינו בשמחה לבשר לו על הדבר, סיפרו שהוא ציטט אז את דברי הספורנו על הפסוק (ויקרא כה יט) 'זכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו, וצוית את ברכתי לכם השנה השישית ועשת את התבואה לשלוש השנים'.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

על איזה מת 'קורעים' בחול המועד?

Yonatan Sindel/Flash90

יום למיתתם. והקורע בחול המועד, עליו להחליף את בגדיו מיד לאחר הקריעה, כדי שלא להראות סימני אבלות בפרהסייה בחג; ולאחר החג, ילבש מיד את הבגדים הקרועים, כדי שלא יתחייב גם בקריעת הבגדים שלבש בחג.

[שו"ע תקמז, ה, ומשנ"ב יד, טז ר"ז; ביאורים ומוספים דרשו, 23 ר"ג, וראה שם, 28]

אדם שאחד משבעת קרוביו: אב, אם, בן, בת, אח, אחות, ואשה, מת, ונודע לו על מיתתו בתוך שלושים יום - חייב לקרוע את בגדיו. ועל אביו ואמו, חייב ב'קריעה' לעולם, דהיינו, אף אם שמע על מיתתם לאחר שלושים יום. ובשבת וביום טוב, אסור כמובן לקרוע; ובחול המועד - מעיקר הדין, צריך לקרוע, ויש שנהגו כן; אולם, רבים נהגו לקרוע רק על אב ואם, ורק בתוך שלושים

האם מותר להדפיס מודעות אבל בחול המועד?

FLASH90

כי נעשו לצורך אחר, והן האסורות אף כשנעשות במקומו של המת. ואם מדובר באדם שהכל יודעים על מיתתו בשל היותו מפורסם, מותר לעשות מלאכה גם במקום אחר, כיון שהכל יודעים שהיא נעשית לצורך המת; ובמקום בו הקהילה היהודית קטנה, דינו של כל מת כדין מת מפורסם, כיון שכולם יודעים על מיתתו.

[שו"ע תקמז, י, ומשנ"ב יט ו"א; וראה ביאורים ומוספים דרשו, 34-35]

מותר לעשות מלאכה בחול המועד לצורך קבורת המת, ואף באופן של 'מעשה אומן', אך יש לעשותה במקום שבו נמצא המת, כדי שהרואים יבינו שהיא נעשית לצורך קבורתו. ויש שכתב שאף הדפסת מודעות אבל והדבקתן נחשבות כצורך המת, ומותרות בחול המועד. וישנן מלאכות שלגביהן קיים תמיד החשש שיסרו

קריעה על פטירת 'אדם כשר' ובמעמד יציאת הנשמה

כשר, כלומר, שאינו חשוד בעבירה או בביטול מצוה, ולא יצאה עליו כל שמועה רעה, גם אם אינו גדול בתורה; אך חובת 'קריעה' זו, היא רק עד לקבורת המת. והרמ"א כתב שהמנהג שלא לקרוע על תלמיד חכם ועל אדם כשר. וראה עוד במקורות.

[שו"ע תקמז, ה, ומשנ"ב טו; ביאורים ומוספים דרשו, 24-26; וראה קיצור דברי סופרים אבילות ט, סו-ע"א]

מעיקר הדין, הנוכחים בעת יציאת נשמתו של כל אדם מישראל, אף אם אינו אדם כשר - ובלבד שאינו 'בעל עבירה' - חייבים לקרוע. ובדורות האחרונים לא נהגו כן, כדי שאנשים יאותרו להימצא עם הנפטרים בשעת יציאת נשמתם. ולדעת השולחן ערוך, חובה על כל אדם לקרוע על מיתתו של תלמיד חכם, עד שלושים יום ממתתו; וכן חובה לקרוע על מיתתו של כל אדם

* אסור לשאת הספד על המת בחול המועד. ותלמיד חכם - מעיקר הדין מותר להספידו בחול המועד, אלא שכתבו הפוסקים שבדורות האחרונים אין מי שנחשב כתלמיד חכם לענין זה.
* במשך שלושים הימים שלפני פסח, שבועות, וסוכות, אסור להספיד אדם שמת למעלה משלושים יום לפני החג. ומדברי המשנה ברורה נראה, שבחודש אלול מותר להספיד אף בחציו השני, שהוא בתוך שלושים יום לסוכות.
* ישנם צורכי הגוף שדינם כאוכל נפש, ומותר לעשות מלאכה בחול המועד לצרכים אלו, גם באופן של 'מעשה אומן', ואף כשהדבר כרוך בטירחה רבה. ולדוגמה - משקפי ראייה לבעלי 'מספר' גבוה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

באיזו שעה במוצאי שבת מותר ליהנות ממלאכה שעשה גוי בשבת עבור ישראל?

להמתין עד שיחלוף פרק הזמן שארך לגוי לעשותה. ובדומה לכך, אף אם עשיית המלאכה התארכה מסיבה צדדית שאינה קשורה בעשייתה, וכגון שהגוי קטף פירות והביאם ממרחק, והתעכב בדרך בשל עומסי תנועה - יש להמתין כפי משך הזמן שארך לגוי לעשותה.

[שו"ע תקטו, א, ומשנ"ב כ-כב; וראה ביה"ל ד"ה ושיעור; ביאורים ומוספים דרשו, 41]

חכמינו ז"ל אסרו ליהנות ממלאכה שעשה גוי בשבת וביום טוב עבור ישראל, עד שיחלוף לאחר השבת ויום טוב זמן המספיק לעשיית המלאכה, המכונה 'כדי שיעשה'. אורך זמן זה, הוא כפי הזמן שארכה עשיית מלאכה זו בפועל, בין לקולא ובין לחומרא. והיינו, שאף אם ניתן לעשות את המלאכה במשך זמן קצר יותר, והגוי עשאה במשך זמן ארוך יותר, וכגון שהלך ברגל למקום שבו נעשתה המלאכה, במקום לנסוע ברכב; או להיפך - יש

הלוח היומי

כ"ז בטבת | הגאון רבי שמשון ב"ר רפאל הירש זצ"ל מפרנקפורט

יארצייט:

תרמ"ט: הגאון רבי שמשון ב"ר רפאל הירש זצ"ל מפרנקפורט
תשל"א: הרה"ק רבי מנשה יצחק מאיר ב"ר אשר ישעיה מזידיטשוב פ"ת זצ"ל
תשנ"ח: הגאון רבי פינחס ב"ר חיים הירשפרונג זצ"ל גאב"ד מונטריאול

אתה בונה לבד?!

פעם עבר מרן ה"חזון איש" ליד ביתו של אחד ממקורביו בשעה שהוא בנה את ביתו, ומרן שאלו "כיצד אתה בונה?", והוא השיב: "אני בעצמי בונה, ולבד בונה...".

הגיב מרן: "לבד? הכל בסייעתא דשמיא, צריך לדעת ששום דבר לא נעשה לבד!".

(מעשה איש ח"ז עמ' קג)

נשתדל להרגיש שהשי"ת מלווה אותנו בכל צעד ושעל בחיים, ואיננו מבצעים שום דבר ללא עזרתו ית'

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il